

Сироти

Павло Грабовський

Дітки маленькі кликали маму:
"Вставай, голубко, нене кохана,
Прокинься швидше та кидай яму,
Бо ми не їли з самого рана!"
Даремно ждати; побігли в клуню:
"Чом не йде мама? — скажи, татуню!"

"Пождіть, не плачте, дітоньки милі,
Не видно — прийде ваша матуся,
Зварить кулешик, дасть льолі білі,
А я ще трохи помолочуся".
Не ждється діткам, побігли в клуню:
"Де ж наша мама? — скажи, татуню!"

Голову сумно тато понурив,
Обійняв діти, та що казати?
Трьома струмцями піт з його дзюрив;
Лишив роботу, побрів до хати,
Злагодив їсти і знов у клуню.
А діти вголос: "Куди, татуню?"

Зіб'ються нишком собі в куточок,
Глянуть в віконце, заплачуть гірко;
На столі часом хоча б шматочок,
А їх до того цілих п'ятірко...
Вони б хотіли побігти в клуню,
Так до розправи взяли татуню.

Зростають дітки і голі й босі,
Вже не питають, бо зрозуміли,
Чом не приходить матуся й досі.
Нелюдські злидні кругом обсіли,
Опорожнили комору й клуню,
По заробітках женуть татуню.

Надворі люто тріщать морози,
А він працює і дні і ночі;

Краялось серце, змерзали сльози,
Поки не сплющив навіки очі.
Побіжать дітки із хати в клуню:
"На кого кинув ти нас, татуню?"